

Jane Mondrup

Z E I T G E I S T

Forlaget Vandkunsten 2018

Vinden hylér. Støv pisker hen over jorden sammen med visseut græs og stumper af grene. Al bevægelse følger blæsten. Intet har sin egen vilje.

Jo, der er alligevel noget: en plet der bevæger sig på tværs af vindens retning, et sted ude i horisonten hvor støvet flyder sammen med den grå himmel. Den nærmer sig, eller også sker bevægelsen den anden vej. Jord og græs flyver forbi under blikket der ser. Som bliver det trukket af sted, indtil pletten kommer så nær at den tager form af en gruppe mennesker.

Der er både mænd, kvinder og børn. Alle virker slidt ned, ligesom tøjet de bærer og vognen de trækker. Mange har betændte sår, nogle mangler kropsdele: et øre, en underarm, en næse. De går hurtigt og ser sig ofte tilbage. Vognen skrumples hen over den ujævne jordbund, og indimellem er der noget der falder ned. Hver gang giver de sig tid til at samle det op inden de skynder sig videre.

BLIKKET FØLGER dem indtil den forreste i gruppen, en skægget mand, gør tegn til holdt. Han vender sig om og ser bagud.

»Nu sker det snart.«

Manden bærer et par briller hvor det ene glas har slået revner. Han er ikke særlig høj. Som alle andre er han mager, men han er kraftigt bygget.

»Hvordan kan du være så sikker?«

Det er en kvinde der spørger. Hun holder en halvstor dreng i den ene hånd og bærer en taske hen over den anden skulder. Hånden hviler beskyttende på det groft sammenrimpede stof som tasken består af.

Manden smiler og tapper med en finger på sin tinding.

»Den gamle logikerhjerne her kører stadig på fuld kraft. Der er visse ting den er bedre til end dine instrumenter. Når det gælder om at vurdere og se sammenhænge, har abacusen sine begrænsninger, ikke sandt?«

»Måske,« svarer kvinden. »Men jeg ved hvordan den arbejder. Nå – vi får se om du har ret. Det er lige før jeg håber det.«

Hun ser efter drengen. Han har sluppet hendes hånd og er på vej over mod et andet barn, en pige. Hun er den eneste der sidder i vognen. Hendes ene ben er amputeret ved knæet, men såret er fuldstændig helet. Pigen hopper ned, og ved hjælp af en stav humper hun af sted ved siden af drengen. De stikker hovederne sammen og ler af et eller andet.

Lavmælt siger kvinden:

»Børn. Selv nu kan de lege og more sig. Jeg ønsker i virkeligheden bare en hurtig afslutning. Hvad andet er der at håbe på?«

Smerten i hendes stemme trænger igennem. Indtil nu har blikket kun registreret – det har modtaget billeder, lyde og ord, men ingen følelser. Nu reflekterer det kvindens fortvivelse og sorg. Det føler medlidenhed. Ønske om at hjælpe, at trøste.

Også manden lader til at føle sådan. Han lægger hånden på hendes arm.

»Hør her: Vi vil klare os. Måske ikke du og jeg, men nogle af os vil klare sig, så meget er sikkert.«

Hun lukker øjnene og ryster på hovedet.

»Det bliver du ved med at sige. Du kan se mønsteret. Du kan se alt muligt som vi andre ikke kan. Men hvordan skal jeg kunne tro på dig?« Hendes stemme bliver skinger. »Jeg kan kun se en fjende der bliver stærkere og stærkere, mens vi bliver færre og svagere for hvert øjeblik der går.«

»Prøv at se sådan på det,« siger manden. »Når det gælder teknikken, må jeg stole på dig. Du påstår at et apparat kan sådan og sådan, nogle gange kan jeg kontrollere om det passer, andre gange må jeg bare have tillid til at I teknikere kan jeres kram. Og nu vi taler om apparater, hvorfor sætter du ikke det der fra dig?«

Forvirret ser kvinden ned ad sig selv og opdager at hun stadig har tasken over skulderen. Vægten af den trækker hende skæv. Manden hjælper hende med at få tasken af. Bagefter svajer hun; lettet for en byrde, men stadig udmattet. Tasken står på jorden, men stroppen giver hun ikke slip på.

»Nu beder jeg så dig om at stole på mig,« fortsætter han. »Lige siden katastrofen har jeg arbejdet på en analyse. Udspurgt folk. Diskuteret sagen med de logikere jeg er stødt på. Mønsteret falder lige så stille på plads. Vi forstår i store træk hvad der er sket, fra Hohenheims eksperiment og frem til nu, og vi kan forudse hvad der kommer til at ske. Titan rejser sig, tiden splintres, Æonen opstår – og fra Æonen – «

Kvinden afbryder: »fra Æonen griber Titan ind i fortiden og skaber betingelserne for sin egen eksistens, hvilket vi så skal forhindre! Det er en illusion. Noget vi klamrer os til for at have en grund til at overleve. Hvordan skulle det være andet?«

»Det er netop hvad jeg prøver at forklare dig,« siger manden tålmodigt. »Vi har hele tiden set tegn på at andre end Titan opererer på tværs af tiden. Jo flere oplysninger vi bringer ind i analysen, desto tydeligere bliver det at der findes en modstander til Titan. En aktør der prøver at genoprette tiden som den burde have været. Hvem skulle den modstander være, andre end os?«

»Jeg ved det ikke. Jeg tror bare ikke at du virkelig forstår – at du overhovedet kan forestille dig hvordan det bliver. Jeg har oplevet det, flere gange, når vi har testet søgerne. Ét skridt ind i det forkerte område, så skrider tiden under én som kviksand. Al sammenhæng og mening forsvinder. Man aner hverken hvor eller hvem man er. Det er umuligt at tænke.«

Hendes ord vækker genklang: Aner ikke hvor eller hvem man er. Umuligt at tænke. At tænke. Hvem man er. Hvem er. Er jeg?

Hvem tænker det her?

MANDEN LÆGGER sin arm om kvindens skulder og støtter hende. Hun hvisker:

»Det er hvad der venter os. Det er Æonen.«

Han nikker.

»Ja, det er Æonen. Et rasende kaos af øjeblikke. Det er hvad vi må forberede os på.«

»Forberede os!« Nu stiger hendes stemme igen til en skinger klang. »Hører du overhovedet efter hvad jeg siger? Man kan ikke forberede sig på sådan noget. Det er rent, skrigende vanvid – og der skulle vi så samle os og lægge planer og bekæmpe Titan? Jeg tror ikke på det. Ikke et sekund.«

»Og dog er det hvad der vil ske. Netop i kraft af de søgere som det har kostet dig så dyrt at afprøve. Det er dem, ikke logikken, der kommer til at redde os.« Mandens hånd finder et bestemt sted bag på kvindens skulder og føler forsigtigt med fingrene. »Der sidder den, på dig, ligesom på alle os andre. Den har stået sin prøve ved at bringe dig tilbage.«

Et lille, forbitret latterudbrud.

»Du stoler mere på teknikken end jeg gør – og det er fordi du ikke forstår den. Søgerne virker under de forhold hvor vi har afprøvet dem, men det betyder ikke at de vil fungere når det gælder. Vi har gjort vores bedste, med søgerne, og med disse her:« Hun løfter op i skuldertaskens strop. »Men hvis du spørger mig om jeg tror på at de vil nytte noget, så er svaret nej.«

Hun gør sig fri af hans arm og ser trodsigt på ham. Han gengælder hendes blik, uden selv at vise tegn på vrede eller irritation.

»Så vil jeg påtage mig at tro. Jeg tror på at søgerne vil bringe

os sammen. Jeg tror på at filtrene kan udskille tid, og på at abacuserne kan skabe sammenhæng i den. Det bliver både vanskeligt og hårdt, men det vil lykkes for os. Midt i Æonen vil vi opbygge et refugium. Herfra vil vi tage kampen op.«

»Mor?«

Drengen er vendt tilbage sammen med den etbenede pige.

»Vi er trætte, mor. Vi vil gerne sove.«

»Slår vi lejr her?«

Kvinden ser spørgende på manden. Endnu en gang kigger han bagud, så ser han sig omkring. Alle andre i gruppen har sat eller lagt sig rundt omkring vognen. Flere af dem er faldet i søvn.

»Læg I jer bare ned og tag et hvil.« Manden klapper drengen på håret og nikker til kvinden. »Også dig, min ven. Jeg skal nok holde vagt og vække jer inden det bliver mørkt. Så får vi lidt at spise og gør klar til natten.«

Med et suk sætter kvinden sig på jorden, ved siden af tasken. Hun lægger sig ned, og begge børnene følger med. De putter sig ind til hinanden og til hende som et par dyreunger der søger tryghed.

En følelse af længsel – efter at føje sig til dem; mærke varmen fra deres kroppe. Men der er hverken kulde eller varme at føle. Heller ikke vinden er andet end en lyd. Den er stilnet lidt af, rusker ikke længere helt så meget i de pjaltede menneskers hår og tøj. Blikket kan se det, men kan ikke føle forskellen.

Blikket prøver at få øje på noget som er det selv. Det finder ikke noget.

MANDEN BLIVER stående. Han ser stadig bagud, mod den grå horisont som gradvist bliver mørkere. Hvis der er en sol oppe over skydækket, er den nok ved at gå ned.

Kvinden trækker vejret tungt og løfter sig op på albuen.

»Er det aften? Hvorfor har du ikke vækket mig?«

»Jeg tænkte at det var bedst at lade være.«

Manden taler lavmælt, uden at tage øjnene fra himlen. Kvinden følger hans blik, så springer hun op. Hun ser det, og blikket ser det: Mørket er begyndt at slå revner. Et forgrenet mønster breder sig fra det punkt som manden hele tiden har holdt øje med – lidt som et lyn, men det lyser ikke, det splitter bare rummet ad. Og det forsvinder ikke igen.

»Er det nu?«

Det er mere et gisp end en sætning. Et øjeblik klamrer hun sig til ham, så vender hun sig om imod børnene, kaster sig ned og griber fat om drengen. Han vågner ikke, men vrider sig i søvne for at slippe fri af hendes greb. Hun holder fast.

»Jeg tvivler på at det gør nogen forskel,« mumler manden, men sætter sig alligevel ved siden af dem. Med den ene hånd finder han hendes skulder, og med den anden holder han om sin egen. Igen kigger han op.

Sprækkerne dækker nu næsten hele himmelen. Måske også jorden; man kan ikke se forskel. De breder sig i alle retninger, udad og indad, i en finere og finere forgrening – som glas der splintres og bliver ved med at splintres, uden at revnerne finder et sted at stoppe. Alt er i bevægelse, og i den bevægelse opstår der skikkelser. Menneskelignende, men de er også en del af mønsteret. Med krogede sprækkefingre rækker de ud imod universet.

Så tager de fat. Grebet lukker sig om virkeligheden.

Den giver efter.

I starten var der kun lys. Nogle gange meget lys, nogle gange mindre lys. Så kom der også farver. Farverne samlede sig i klumper, når de altså ikke forsvandt igen, og alting blev rødligt flimrende. Det var sært, hvorfor skiftede det sådan? Nærmest som om man kunne styre det. Noget man gjorde.

Åh jo, åbne og lukke øjnene.

Øjnene.

Man.

Jeg.

Der var et jeg. Det havde øjne. Det havde mere end øjne, i hvert fald var der noget der summede. Én stor uformelig summen, kun øjnene havde deres egen plads. Sådan burde det ikke være. Der burde være en krop, en krop der kunne bevæges.

Hvordan gjorde man det?

I lang tid ingen reaktion, ingen forbindelse til andet end øjnene. Så en trækning. Én til. Noget rørte sig. Fuld koncentration – gentage bevægelsen, lokalisere den: Hånd. Fingre. De krummede sig sammen, rettede sig ud.

Godt. Der var en krop. Den kunne bevæge sig. Men det var trættende. Ikke mere lige nu. Først hvile.

HAN VÅGNEDE igen og åbnede øjnene. Nu var farverne blevet til figurer, stadig utydelige, men lige så stille tog de form: Rette linjer. Rundede linjer. Skarpe hjørner. En mørk bue, et møbel af en art. En lys firkant, sikkert et vindue.

Han forsøgte at vende sig, fra siden og om på ryggen. Det lykkedes efter et stykke tid. Øjnene stillede skarpt. Han var i et lille værelse. Smukke, gammeldags møbler: Et chatol for endevæggen, til højre for døren. En stol med buet ryg, og ved siden af den vinduet med en kommode under. Mønstret tapet på væggene. Blomster, vistnok, i ranker på kryds og tværs af

hinanden. Til venstre bare en væg. Eller var der noget helt oppe ved hovedgærdet?

Han drejede hovedet. Der stod også en stol. Der sad nogen på den.

Skikkelsen virkede gigantisk. Kun halvt synlig, som han så den ud af øjenkrogen. Den rømmede sig. Stemmen var dyb.

»Jeg ville ikke forskrække dig. Du er vågnet et par gange og faldet i søvn igen. Tænkte det var bedst at vente med at sige noget. Til du var kommet helt til dig selv.«

»Hvem er du?«

Ordene kom som en blanding af hvisken og korte, kvækende stemmelyde.

Skikkelsen rykkede stolen et stykke fremad så de vendte front mod hinanden. Den var stadig imponerende, men ikke længere enorm. Bare en høj, kraftigt bygget mand.

»Mit navn er Hector Wycliffe.«

Sætningen svævede i luften uden rigtig at give mening. Lettere, lige nu, at forholde sig til mandens udseende. Studere hans ansigtstræk: Stor næse. Markerede øjenbryn. Kraftig hage fuldstændigt dækket af skægstubbe. De fortsatte ned på halsen og op over kindbenene, næsten op til øjnene.

Manden tog sig til ansigtet og følte på stubbene

»Ja, tingene har været lidt hektiske de sidste par dage. Plejer ellers at være omhyggelig med barberingen. To gange om dagen skal der til for at holde det forbandede stads nede. Som sagt: jeg hedder Hector Wycliffe. Hvad er dit navn?«

Nu blev lyden hængende. Hector Wycliffe. Et navn. Noget at holde fast i, det gjorde det lettere at tænke. Men hans eget? Han søgte i sine tanker, mærkede panden rynke sig. Så kom det pludselig:

»Jeg hedder ... Ejvin Rode.«

Stemmen lystrede bedre nu, men der var et eller andet galt med sætningen. Selve navnet skurrede mod resten. I tankerne gentog han omhyggeligt hvert enkelt ord præcist som det

havde lydt: *My Name. Is. Ejvin. Rode.*

To forskellige sprog. Hver sit system af lyde. Navnet var på hans eget sprog, resten var ikke. Det hørte til sproget Hector talte, og som han havde svaret på, uden at tænke over det.

»Og hvad laver du her, *Ejvin Rhodee?*«

Spørgsmålet lød nærmest fjendtligt, også selvom tonen var neutral.

»Det ved jeg ikke. Hvor er jeg?«

Hector rejste sig op og gik hen til vinduet.

»Du er i mit hus. Mit og min søster Lilys. I grevskabet Kent. I det sydlige England.«

England. Ja, det var engelsk sproget hed. Det faldt ham ganske naturligt at tale det, men det var ikke hans modersmål. Han burde heller ikke befinde sig i England, det var han sikker på.

»Hvordan er jeg kommet hertil?«

Lænet mod kommoden under vinduet så Hector direkte på ham. »Præcist hvad jeg gerne vil vide. Hvordan er du kommet hertil?«

»Det ved jeg ikke. Det er derfor jeg spørger!«

Ejvin rejste sig halvt op på albuen for at kunne møde Hectors blik.

»Så du ved heller ikke hvad der er sket med Lily?« spurgte Hector.

»Lily?«

»Min søster. Hun er forsvundet. Det skete da du dukkede op. Tænker at der må være en sammenhæng.«

Ejvin forsøgte at sætte sig op, han ville ikke ligge her og lade sig anklage. Men bevægelsen var for hurtig. Rummet drejede en halv omgang. Hans synsfelt svandt ind, som blev han trukket væk fra verden, tilbage i mørket og tomheden. Der var intet han kunne holde fast i.

Så var der noget der greb fat i ham. Noget trak ham tilbage, og da han igen kunne fokusere, var det Hectors ansigt han så,

lige foran sig. Det indgående blik var der stadig, men det var venligere. Ejvin så ned på sin hånd. Hector holdt den i et fast greb. Han sagde:

»Burde ikke presse dig så hårdt. Ikke mens du er så afkræftet. Men tiden går, og der er ingen spor af Lily nogen steder. Som om hun er fordampet. Ligesom dig, bare omvendt: Du dukkede op, hun forsvandt.«

Nu slap Hector Ejvins hånd, gik om på den anden side af sengen og tog et glas der stod på natbordet.

»Jeg har ikke engang tilbudt dig noget at drikke. Her – det er vand med sukker i.«

Pludselig mærkede Ejvin hvor tørstig han var. Han rettede sig op igen, langsommere denne gang, og kom helt op i siddende stilling. Han rakte hånden ud. Den rystede lidt, men det lykkedes ham at gribe om glasset og føre det til munden. Væsken løb ind i hans krop, og han mærkede den rette sig ud. Som en udtørret plante der blev vandet.

»Ikke for hurtigt,« sagde Hector. »Jeg har fået strenge ordrer.«

»Af hvem?«

»Af Heather,« svarede Hector. »Lilys kammerpige. Gæv gammel tøs, uddannet sygeplejerske. Hun har altid taget sig af Lily. Siden hun var barn.«

Langsomt, én slurk ad gangen, tømte Ejvin glasset. Nu følte han sig nogenlunde klar i hovedet.

»Hvor længe har jeg ligget her?« spurgte han.

Hector stod henne ved vinduet og så ud. Sollyset faldt skråt ind gennem vinduet. Det måtte være enten eftermiddag eller morgen.

»Det meste af to døgn. Siden natten til i går.«

Så var det nok eftermiddag. »Hvad skete der den nat?«

»Lily vækkede mig. Bad mig følge med ned i laboratoriet. Der lå du.«

»Der lå jeg – hvad mener du?«

»Du lå på gulvet. Bevidstløs. Uden tøj på.«

»Uden tøj på?«

Ejvin prøvede at se det for sig: Hans egen krop, nøgen, midt på et gulv. Billedet kom til at ligne noget fra en gammel B-film. Han kunne umuligt få det til at blive noget der virkeligt var sket, for ham.

»Lily bad mig bære dig op i seng,« fortsatte Hector. »Det gjorde jeg så. Da jeg kom tilbage, var hun væk.«

»Men hun må da have sagt et eller andet – om hvad jeg lavede der!«

Hector rystede på hovedet.

»Regnede med at jeg ville få en forklaring senere, men som sagt: Hun var væk. Jeg har søgt efter hende lige siden. Uden resultat. Du er mit eneste spor.«

»Det er muligt,« sagde Ejvin. »Men jeg kunne også godt tænkte mig at vide hvad der er sket – med mig selv. Det lyder som om nogen har bortført mig. Slået mig ud eller bedøvet mig, smidt mig på gulvet af et laboratorium, nøgen oven i købet! Hvad er det i øvrigt for et laboratorium?«

»Lilys. Hun er fysiker. Laver sine eksperimenter dernede, ikke noget jeg har forstand på.« Hector holdt en pause og sagde så: »Forstår godt din reaktion. Men jeg har fortalt dig hvad jeg kan.«

»Har du?«

De så hinanden i øjnene. Igen følte Ejvin at Hector så lige ind i ham, om bag manerer og forsvarsværker. Han forsøgte at stirre igen på samme måde, i håb om at se hvem denne Hector virkelig var. Om han fortalte sandheden. Det virkede sådan, blikket var roligt og fast.

»Ja, jeg har. Hvad med dig selv. Kan du stadig ikke huske hvad der er sket?«

Ejvin gjorde endnu et forsøg. Laboratoriet. Lily. Navnet sagde ham ikke noget, han havde ikke noget ansigt at sætte på det. Han rystede på hovedet.

»Godt, så prøv med noget andet. Hvem er du? Hvor kommer du fra?«

Hvem var han? Spørgsmålet var for abstrakt. »Hvor« var lettere at få fat i. Nogle omgivelser begyndte at tage form. Huse i flere etager, tæt befærdede gader.

»Jeg bor i en storby,« begyndte Ejvin, og med ordene fulgte der flere billeder. »I centrum. Tæt på universitetet. Hvor jeg underviser.«

»I hvad?« spurgte Hector.

»I ... klassisk filologi. Latin og græsk. Oldtidens kulturer.«

Nu voksede det frem omkring ham. Hans liv. En lille lejlighed, stopfyldt med bøger og ting han havde hjembragt fra sine rejser. Et kontor som han delte med to andre undervisere, løstansatte, ligesom ham selv. Andre kolleger. Studerende. Han færdedes blandt dem hver dag, men kendte dem ikke særlig godt. Nogen opretholdt en afstand. Formentlig ham selv.

Han søgte i andre retninger: Familie. Der var heller ikke meget at hente, de var enten døde, eller også var de ude af hans liv. Men der måtte da være nogen ... Ja, han huskede et kvindeansigt, spinkelt og karakterfuldt. Mørkt hår, mørke øjne. Dimitra – det var navnet. Ejvin mærkede et savn der ikke kun gjaldt dette øjeblik. Hun var en del af hans liv. Alligevel havde han mistet hende.

Hector afbrød hans tanker:

»Hvad hedder byen du bor i?«

»København.«

Ejvin behøvede ikke engang at søge efter navnet. Han huskede temmelig meget nu, også selvom alting virkede underligt fjernt. Så bemærkede han Hectors ansigtsudtryk.

»Hvad er der galt?«

»København ... vil du virkelig påstå at du kommer fra København?«

»Ja, hvad er problemet i det?«

»Tænk dig om! Det burde være indlysende.«

Ejvin tænkte. Han boede i København, det var han fuldstændigt sikker på, og han havde gjort det i mange år. Siden han begyndte at studere. Ikke helt uafbrudt, han havde været væk i nogle år – det havde med Dimitra at gøre, eller var det familien? Men han var vendt tilbage til København. Det var der han boede nu, bortset fra at det ikke føltes som nu, men som noget der var sket for længe siden.

»Jeg aner ikke hvad du mener. Hvorfor skulle jeg ikke bo i København?«

»Spørgsmålet er ikke om du bor der,« sagde Hector. »Men om byen overhovedet eksisterer.«

Ejvin stirrede vantro på Hector.

»Hvad i alverden taler du om?«

»Før jeg svarer, så sig mig: Hvilket årstal har vi?«

»Vi har ... Det må være to tusind og – «

Ejvin tøvede.

»År 2000?« sagde Hector. »Virkelig?«

»Nej, ikke år 2000 – senere end det. Jeg kan bare ikke huske det præcise årstal. Det er virkelig sært.«

»Men noget med to tusind. Så meget er du sikker på?«

»Ja, men der er noget galt med min hukommelse. Jeg tror noget af den må være forsvundet. Det sidste af den.« En tanke slog ned i ham. »Er der sket noget i København? Et terrorangreb?«

Hector svarede ikke. Nu begyndte Ejvin for alvor at føle sig urolig.

»Hør her – jeg kan virkelig ikke huske noget. Fortæl mig hvad der er sket!«

»Det er ikke helt enkelt,« sagde Hector endelig. »Der er sket noget. Men det er meget længe siden. Lad mig lige få endnu en ting opklaret: Den by, København, hvor du bor på et tidspunkt efter år 2000. Hvor længe har den ligget der?«

»Ligget der? Siden middelalderen. 900 år. Noget i den retning.«

»Og er det 900 år uden afbrydelse?«

»Ja, hvad skulle det ellers være?«

Det her gav overhovedet ingen mening. Ejvin begyndte at føle sig svimmel igen.

»Der kunne måske være en periode hvor byen var forladt. Fra midten af 1500-tallet indtil – lad os sige, i hvert fald til år 1900.«

»Vel var der ej! Det her er den værste omgang vrøvl jeg nogensinde har hørt!«

Ejvin tog sig til hovedet. En rytmisk dunken var begyndt inde bag hans pande.

»Det er ikke vrøvl,« sagde Hector. »Beklager. Og med hensyn til årstallet ...«

»Hvad er der med årstallet?«

»Jeg spørger en sidste gang: Vi er i det 21. århundrede. Det er du ikke i tvivl om?«

»Nej, jeg ...« Hovedpinen tog hurtigt til. Det begyndte at blive svært at tale. »Det er mindst to tusind og ...«

»Lige meget. Ser du: Jeg vil sige at vi har år 1890.«

»1890? 1890!« Forbløffelsen trængte et øjeblik smerten i baggrunden. »Gør du grin med mig?«

»Jeg kunne spørge dig om det samme. Men nej: Jeg gør ikke grin med dig. Kunne ikke drømme om det.«

»Siger du så at jeg lyver?«

Der gik et stykke tid før Hector svarede. Ejvin holdt sig oppe imens, men det var ikke let.

»Nej,« sagde han til sidst. »Jeg tror på hvad du siger. Vi taler begge to sandt. Det er bare to sandheder der ikke passer sammen.«

»Det er vist mildt sagt!«

»Måske. Men der må vi lade sagen ligge. Indtil du har det bedre.«

»Det kan vi ikke!« protesterede Ejvin. »Du må først forklare mig – «

»Ikke flere forklaringer.« Hector rejste sig op. »Du har brug for at sove. Tør slet ikke tænke på hvad Heather vil sige.«

Ude af stand til andet lod Ejvin sig falde tilbage i puderne. Han lukkede øjnene, for lyset gjorde ondt. Et øjeblik frygtede han tomheden, men det mørke der tog imod ham, var fuldt af frydefuld hvile. Han overgav sig til det.

Hector lukkede døren bag sig. Nu sov han, manden der påstod at komme fra en anden tid. Fra en by der ikke eksisterede. København, havde han sagt. Lige så selvfølgelig som hvis det havde været Wien eller London. År to tusind. Og han løj ikke. Hector havde endnu ikke mødt nogen der var i stand til at lyve for ham. Lidt var der trods alt tilbage af hans evner. Han kunne lige så godt benytte sig af dem. At få det bedste ud af de talenter man havde – var det ikke netop meget menneskeligt?

En fremtid hvor København eksisterede. Havde gjort det i 900 år. Som om Hohenheims eksperiment aldrig havde fundet sted. En fremtid med en ændret fortid.

Dette var ikke Æonen. Fortiden lå fast. Han havde i hvert fald aldrig set tegn på forandringer. Men måske skyldtes det de sanser han havde mistet.

Lily havde i hvert fald gjort sig tanker. Lige siden han kom hertil. Hun ville forstå sammenhængen. Hvad det han fortalte, betød for tidens natur. Det var trods alt hendes felt. Det hun forskede i. Selv var han helst fri for at spekulere. Han var glad for at være her, da han først havde vænnet sig til det. Han ville være hendes bror. Ikke andet. Nu var hun væk, og denne Ejvin var dukket op. Måske som et forvarsel. Et symptom på opløsningen. Hvis ikke det var omvendt – for han kom fra en fremtid der ikke var Æonen. I hvert fald ikke endnu. Men ændringen i fortiden ... pokker stå i det, hvorfor skulle det være så kompliceret? Bare Lily havde været her, hun skulle nok have fået mening i tingene. Men hun var her ikke. Det var jo netop problemet.

HECTORS SKRIDT ledte ham ned ad trappen til hallen. Videre ind i den gang hvorfra endnu en trappe førte ned. Til laboratoriet i kælderen. Hver gang han gik derned, tog

han sig i at håbe at Lily ville være der. Måske havde hun i virkeligheden siddet der hele tiden. Optaget af sit arbejde sådan som hun kunne være det. Uden at sanse andet. Uden at mærke tiden gå.

Der var mørkt på trappen. Han fandt knappen på væggen, og der blev lys.

Elektrokraft. I det daglige havde han vænnet sig til fænomenet. Men når han tænkte over det, fandt han det stadig forbløffende. Han trykkede på en knap. Det fik en maskine til at gøre noget: Lyse. Bevæge sig. Sige lyde. Ting der intet havde med trykket at gøre. For Lily var sammenhængen indlysende. Hun havde forsøgt at forklare. Fortalt om felter og spænding og hvad det hed. Forsøgt sig med tegninger. Skilt apparater ad og vist ham indholdet. Ladet ham prøve selv at samle dem igen. Det nyttede ikke noget. Selv det mindste kim til forståelse smuttede altid igen. Han vendte tilbage til bare at acceptere hvad der skete: Han trykkede på knappen. Lyset tændte.

Hector låste sig ind i laboratoriet. Lod hurtigt blikket løbe rundt i rummet. Jo, det var stadig urørt. Alt stod præcist som da Lily forsvandt. De instrumenter, der havde været tændt, var det stadig. Små lamper lyste. Indimellem lød en susen eller knitren fra nogle af maskinerne. Egentlig burde han slukke dem. Teknikeren fra London havde sagt at al hukommelse var totalt udraderet. Hector havde ellers virkelig haft forhåbninger. Især til abacusen. Der måtte Lily have gemt notater og beregninger. Spor af hvad hun havde arbejdet med. Ledetråde til hvad der var hændt. Men der var ingenting tilbage. Teknikeren var ikke sikker på årsagen. Måske en stærk elektrokraftbølge.

Fyren havde været nysgerrig, naturligt nok. Lidt speciel opgave at blive hyret til. Hector måtte benytte alle de midler han havde til rådighed for at slippe for at give en forklaring. Aflæse mandens reaktioner nøje. Tilpasse sin egen opførsel.

Sørge for at manden gik derfra, kun med en vag undren. Det lykkedes. Til gengæld var resultatet magert.

Skulle han selv gå det hele igennem endnu en gang? Nu vidste han trods alt en smule mere. Måske ville han opdage noget han hidtil havde overset. Men han forstod jo intet – hverken af selve teknikken eller af de bøger og papirer som stod mellem maskinerne. Det virkede håbløst.

Hector betragtede det sted på gulvet hvor Ejvin havde ligget. Engang ville han blot have rakt ud og grebet efter øjeblikket. Alt ville være synligt for ham. Der fandtes ingen mysterier. Hvis noget ikke var som han ønskede, kunne han ændre det. Men det hjalp ham ikke nu. Nu måtte han ty til hukommelsen.

HAN STOD det samme sted. En mand lå på gulvet. Nøgen og ubevægelig.

»Bær ham op i seng«, sagde Lily. »Jeg skal lige notere noget, så kommer jeg.«

Manden var en fuldkommen fremmed. Hector bøjede sig og lyttede: Jo, han trak vejret. Stille, men regelmæssigt.

Hvem var det? Hvad lavede han her? Hector så op. Lily var fuldt optaget. Hun bladrede i en bog. Tog ikke længere notits af hverken Hector eller manden på gulvet. Helt normalt for Lily. Hendes opmærksomhed gik normalt kun i én retning. Det var sjældent en god idé at afbryde hende. Han måtte hellere gøre som hun havde bedt om. Spørgsmålene måtte vente til senere. Også det som stærkest trængte sig på:

Var det sådan det skete dengang?

Hector tog fat under mandens nakke og knæ. Løftede ham. Han reagerede ikke. Var virkelig langt væk. Men der var heller ingen tegn på skade. Ingen buler eller sår nogen steder. Faktisk så han fuldstændig sund og rask ud. Bortset fra at han var bevidstløs.

Alligevel bedst at få ham op i en seng med det samme.

Hector hankede op i den slappe krop. Bar den op ad trapperne og ind i det nærmeste gæsteværelse. Da han havde fået manden på plads under tæpperne, blev Hector stående. Funderede over denne følelse af gentagelse. Samme scene, men en ny rolle.

Hvem havde dengang løftet ham? Sikkert både Walton og Eliot, Hector var jo ikke nogen letvægter. Måske havde de lagt ham i netop denne seng. Hector kunne intet huske fra selve ankomsten. De første erindringer var spredte og uklare. Alt havde været uforståeligt. Han var magtesløs. Isoleret. Intet opførte sig som han var vant til. Især ikke tiden. Pludselig var den hård og uforanderlig. Formede sig ikke længere efter hans ønske. I stedet trak den ham af sted. I én og kun én retning. Det var skræmmende.

Men Lily havde været der. Hun havde siddet ved hans side. Talt til ham indtil han begyndte at forstå hvad hun sagde. Tålmodigt havde hun forklaret og fortalt. Vist ham hvordan man gjorde selv de mest basale ting. Gennem hende havde han lært en ny verden at kende. Hun havde lært ham at være menneske. Senere havde han forstået at hun måske ikke selv var helt almindelig. Ikke efter andre menneskers standarder. Det gjorde ingen forskel. Lily var hans anker og udgangspunkt.

Han ventede på hende oppe på gæsteværelset. Da hun ikke kom, gik han ned og vækkede Heather. Gode gamle Heather. Tog enhver situation med urokkelig sindsro. Stillede aldrig spørgsmål om noget der ikke angik hende. Hun så til patienten. Konstaterede at han var dybt bevidstløs, men i øvrigt ikke lod til at fejle noget.

Alt imens lod Lily stadig vente på sig. Til sidst gik Hector ned i laboratoriet efter hende. Det var tomt. Hun var væk.

HUKOMMELSE var noget forbistret upålideligt noget. Når han prøvede at huske detaljer, blev han usikker. Hvad var faktisk sket, og hvad var hjernens forsøg på at fylde hullerne

ud? Hvis han bare havde været mere opmærksom dengang det skete. Holdt øje med Lily. Set hvad hun foretog sig. Men alt hvad han huskede, var det hun sagde. Det om notaterne. Hvad gjorde hun imens? Hun havde haft noget i hånden, det var han næsten sikker på. En bog måske?

Det var da et forsøg værd. Hector gav sig til at se nærmere på de bøger som lå fremme. Alle sammen bøger om fysik. Hector havde svært ved at skelne den ene fra den anden. Han var lige ved at opgive. Så stødte han på en som skilte sig ud. Titlen var trykt med svungne typer:

Spiritual Physics. The science of Pneuma.

Det lød mere som mysticisme end videnskab. Den slags plejede ikke at interessere Lily. Hector tog bogen og åbnede den forsigtigt. Der var et sted hvor ryggen havde været knækket. Netop der hvor et kapitel med denne titel begyndte:

Dislocated in Time.

De første afsnit var markeret med en streg ned langs teksten. Hector læste:

Selvom langt størstedelen af de ånder, som tilkaldes gennem konvokationer eller lignende pneumatisk eksperiment, er residualbevidsthed fra en sjæl som ikke fuldstændigt har kunnet forlade de levendes verden, kan man i sjældne tilfælde støde på en anden form for pneuma: zeitgeisten, således benævnt af den tyske fysiker Karl Gottfried Theodor Klug i hans oversigtsværk fra 1822 om pneumatisk fænomener.

En zeitgeist er på sin vis stadig i live idet den aldrig har gennemgået en fysisk død. Snarere er den med krop og sjæl revet ud af sin plads i tiden og forekommer kun ulegemlig fordi tidens struktur nu afviser den. Svævende over denne struktur bliver zeitgeisten draget mod pythiernes sensitive sind og mod konvokationens receptive Energia. Men selv her kræver det en uhyre viljesindsats for zeitgeisten at bryde gennem tidsbarrieren således at den bliver i stand til at meddele sig. I betragtning af den overvældende tilstand af forvirring som zeitgeisten befinder sig i, er

det ikke overraskende hvor sjældent dette forekommer.

Man kan adskille zeitgeisten fra den almindelige, pneumatisk livsrest på to måder: dels vil zeitgeisten ikke have nogen erindring om at være afgået ved døden. Naturligvis er et sådant negativt vidnesbyrd utilstrækkeligt i sig selv, især fordi mange afdøde ånder også har glemt eller fortrængt selve overgangen. Men hvis zeitgeisten materialiserer sig, vil den ikke, som andre ånder, tage form i den lysende pneuma-essens, men ligne et levende menneske. Og i et kort øjeblik kan det være muligt at berøre den inden dens skikkelse fortoner sig og forsvinder igen.

Navnet Karl Gottfried Theodor Klug var understreget. I marginen var der med Lilys tætte, skrå håndskrift noteret: *Spørg Gilbert.*

Resten af kapitlet uddybede bare hvad der stod i indledningen. Der var ikke flere fremhævninger eller notater. Heller ikke i resten af bogen. Hector læste lidt hist og her. Forfatteren prøvede at få pneumatismen til at fremstå videnskabelig. Mystik og videnskab – Lily havde insistet på at forklare ham forskellen. Det her var næppe særlig troværdigt. På den anden side – beskrivelsen af disse zeitgeister var virkelig rammende: *med krop og sjæl revet ud af sin plads i tiden ...*

Og så var der Lilys note. Spørg Gilbert. Hector kendte ikke nogen Gilbert, men det gjorde Lily åbenbart. Hun der nærmest aldrig havde kontakt med verden udenfor huset. Hvem kunne Gilbert være – og hvad var det Lily skulle spørge ham om?

HENNE VED døren var der to knapper ud for hver deres navn: Heather og Walton. Hector trykkede på den sidste og satte sig til at vente. Snart lød der skridt på trappen. Døren åbnede sig på den diskrete måde som tjenestefolk benytter. Kunsten ikke at gøre opmærksom på sig selv. Lily var født ind i herskabsklassen. Hun tog det for givet at tjenestefolk altid var

til rådighed. Aldrig til ulejlighed. Men Hector forstod hvad det krævede. En evne til at afkode og tilpasse adfærd som nærmede sig tankelæsning. Som nu hvor Walton stod i netop den rette afstand. Både holdning og ansigtsudtryk signalerede at han var til tjeneste, men at han også kunne vente. Hvis Hector ikke talte til ham, ville han til sidst forsvinde igen. Lige så stilfærdigt som han var kommet.

»Walton, navnet Gilbert – siger det dig noget?«

»Gilbert, Sir?« Walton løftede øjenbrynene. »Jeg formoder at De taler om Mr. Gilbert Moore. Han var Miss Lilys mentor på det logiske akademi, og han er også en gammel ven af familien.«

»Ja, det må være ham. Ved du hvornår Lily sidst har været i kontakt med denne Mr. Moore?«

»De skriver jævnligt sammen, Sir. Og Mr. Moore har besøgt os et par gange, i perioder hvor De har været på længere rejser. Senest under Deres tur til Terra Australis denne vinter.«

»Jaså.« Det var første gang Hector havde hørt om at Lily mødtes med nogen uden ham. Normalt var det ham der forsøgte at overtale hende til at omgås flere mennesker. Måske var det derfor hun ikke havde sagt noget – fordi det ville opmuntre ham. »Kan du fremskaffe Mr. Moores talerørskode?«

»Naturligvis, Sir.«

Walton antydede et buk og forlod rummet. Hector sad tilbage og spekulerede på om han nogle gange overvurderede sine egne evner. På hvor meget der mon foregik her i huset som han ikke vidste noget om.